

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 12.04.2006, sp. zn. 9 To 32/2006, ECLI:CZ:VSPH:2006:9.TO.32.2006.1

Číslo: 30/2007

Právní věta: Pro vyloučení soudce nebo přisedícího z vykonávání úkonů trestního řízení musí být splněny zákonné důvody uvedené v § 30 tr. ř. Ty mohou být důsledkem jen osobního vztahu konkrétního soudce nebo přisedícího k určitým osobám zúčastněným na trestním řízení nebo k věci samotné anebo výsledkem jeho osobního podílu na rozhodování v předchozích stádiích trestního řízení. Pouhý profesionální vztah mezi soudci, byť spočívá v zařazení na stejném pracovišti a do stejného senátu, nemůže vést k obecné pochybnosti o možnosti těchto soudců nestranně rozhodnout o opravném prostředku proti rozhodnutí, na kterém se jeden z nich (nyní ve věci nerozhodující) podílel nebo které vydal v postavení soudce soudu prvního stupně. Nejde o poměr nyní rozhodujících soudců k věci nebo osobám či orgánům činným v trestním řízení, který předpokládá ustanovení § 30 odst. 1 tr. ř. Pochybnosti o možnosti soudců nestranně rozhodnout v obdobných případech může vzbudit jedině velice blízký osobní poměr k dříve rozhodujícímu soudci.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 12.04.2006

Spisová značka: 9 To 32/2006

Číslo rozhodnutí: 30

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Vyloučení orgánů činných v trestním řízení

Předpisy: § 30 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze zamítl stížnost obžalovaného Ing. M. Č. proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 2. 2006, sp. zn. 23 To 39/2006.

Z o d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením rozhodl Krajský soud Českých Budějovicích jako soud odvolací tak, že podle ustanovení § 30 odst. 1 tr. ř., § 31 odst. 1 tr. ř. předseda senátu JUDr. J. Š. a soudci JUDr. S. C. a JUDr. A. K. nejsou vyloučeni z vykonávání úkonů trestního řízení v trestní věci obžalovaného Ing. M. Č., vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 23 To 39/2006. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že námitku podjatosti vznesenou obžalovaným Ing. M. Č. spolu s podaným odvoláním neshledal opodstatněnou, neboť není dán žádný důvod pro vyloučení předsedy senátu nebo soudce z vykonávání úkonů trestního řízení, jak jsou uvedeny v ustanovení § 30 odst. 1 tr. ř.

Proti usnesení podal obžalovaný Ing. M. Č. ihned po jeho vyhlášení stížnost, ve které opakuje důvody, které ho vedly k podání námítky podjatosti, a to, že předseda senátu soudu I. stupně působí od 1. 1. 2006 u Krajského soudu v Českých Budějovicích jako u soudu II. stupně a je zařazen přímo do senátu 23 To, který tuto trestní věc projednává. Má proto zato, že všichni soudci tohoto senátu jsou pro poměr k tomuto soudci z projednávání této věci vyloučeni. Závěrem navrhl, aby Vrchní soud v Praze napadené usnesení zrušil a aby sám ve věci znovu ve smyslu § 30 a § 31 tr. ř. rozhodl o vyloučení orgánů činných v trestním řízení z vykonávání úkonů trestního řízení.

Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že stížnost není opodstatněná.

Rozhodnutí krajského soudu je správné a vrchní soud se zcela ztotožňuje s jeho závěrem, že zákonné podmínky pro vyloučení předsedy senátu a soudců - členů senátu, kterému byla věc přidělena v rámci rozvrhu práce, dány nejsou. Pro vyloučení soudce z vykonávání úkonů trestního řízení musí být splněny zákonné důvody, uvedené v § 30 tr. ř. Ty mohou být důsledkem jen osobního vztahu konkrétního soudce nebo přísedícího k určitým osobám zúčastněným na trestním řízení, nebo k věci samotné anebo výsledkem jeho osobního podílu na rozhodování v předchozích stádiích trestního řízení.

Tak tomu ovšem v posuzovaném případě není. Obžalovaný Ing. M. Č. ve vznesené námitce a v podané stížnosti dovozuje podjatost všech členů senátu 23 To toliko ze skutečnosti, že ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích jako k soudu II. stupně a podle rozvrhu práce konkrétně do tohoto senátu byl dočasně přidělen a zařazen soudce, který v jeho věci rozhodoval jako předseda senátu soudu I. stupně. To však zákon bez dalšího za důvod k vyloučení soudce nepovažuje. Na tom nemůže nic změnit ani subjektivní, ničím nepodložená obava obžalovaného, že soudci senátu 23 To v důsledku toho budou při svém rozhodování o jeho odvolání proti odsuzujícímu rozsudku soudu I. stupně ovlivněni. Pouhý profesionální vztah mezi soudci, byť spočívá v zařazení na stejném pracovišti a do stejného senátu, nemůže totiž vést k obecné pochybnosti o možnosti těchto soudců nestranně rozhodnout o opravném prostředku proti rozhodnutí, na kterém se jeden z nich (nyní ve věci nerozhodující) podílel nebo které vydal v postavení soudce soudu prvního stupně. Nejde o poměr nyní rozhodujících soudců k věci nebo osobám či orgánům činným v trestním řízení, který předpokládá ustanovení § 30 odst. 1 tr. ř. Pochybnosti o možnosti soudců nestranně rozhodnout v obdobných případech může vzbudit jedině velmi blízký osobní poměr k dříve rozhodujícímu soudci. Vztah tohoto druhu mezi předsedou senátu JUDr. J. Š. a soudci JUDr. S. C. a JUDr. A. K. na straně jedné a soudcem JUDr. D. P., Ph.D., který ve věci rozhodoval jako předseda senátu Okresního soudu v Českých Budějovicích na straně druhé, z rozhodnutí krajského soudu, ze spisu ani z námitek obžalovaného nevyplývá.

V této souvislosti Vrchní soud v Praze připomíná, že rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 30 odst. 1, 2 a 3 tr. ř. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), přičemž příslušnost soudu a soudce stanoví zákon. Tak, jak ji zákon stanovil, je zásadně dána, a proto lze vyloučit soudce z projednání a rozhodnutí přidělené věci jen výjimečně a ze skutečně závažných důvodů, které vzbuzují reálnou pochybnost o jeho možnosti rozhodnout o ní nestranně.

Ze všech výše uvedených důvodů proto Vrchní soud v Praze stížnost obžalovaného Ing. M. Č. podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl.